

РЕШЕНИЕ

№ 298

гр. Варна, 30.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Магдалена Кр. Недева

Членове: Дарина Ст. Маркова
Диана Д. Митева

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Диана Д. Митева Въззивно търговско дело № 20233001000331 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството подлежи на разглеждане по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Приета е за разглеждане **въззивна жалба**, подадена от името на К. А. М. срещу решение №26/07.02.2023г. по електронно дело 20223600100378(ТД378/2022 г. по описа на ОС-Шумен), с което е била отхвърлена претенцията му срещу „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД за установяване по чл. 439 ГПК на недължимост поради погасяване по давност на изпълняем дълг, формиран от 29853.42лв главница и присъдени законни лихви от 13.03.2012г. до окончателно плащане, за които в полза на праводател на взыскателя по ч.гр.д.161/2012г на НПРС е издаден изпълнителен лист и неоспорена заповед за изпълнение и се води принудително изпълнение по изп. дело № 132/2012 г. по описа на ЧСИ рег. № 774 на КЧСИ, както и са били определени разноски в тежест на въззивника.

Предварителните въпроси и допустимостта на производството въззивният съд е разгледал в определение №485/29.06.2023г.(л.26), наред с доклада по оплакванията на страните.

Въззивникът К. А. М., действащ чрез адв. Р., основава жалбата си на оплаквания за необоснованост на фактическите констатации както по извършените действия по налагането на запори на банкови сметки на длъжника, така и на приети от съдебен изпълнител като доброволни плащания суми в периода 10.05.2013 – 08.06.22г. Сочи се неправилно приложение на закона при установено бездействие на взыскателя повече от 2 години и необосновано игнориране на ефекта на перемпция, считано от 21.09.2014г., изключващ валидността на по-късно предприемани по

прекратено по право изпълнение. Съответно обосновава неправилно незачитане на изтекла от този момент обща петгодишна давност при липса на каквото и да е искане за извършване на действия по изпълнението. Оспорва възраженията за прекъсване на давността, като счита за неправилно третирането като постъпления от прилагани способи или признания на дълга нерегулярни случайни доброволни плащания на суми по изпълнението от различни лица на различни невисоки стойности в продължителен период от време. С доводи за основателно претендирано погасяване на изпълняемото право поради изтекла давност, моли за отмяна на неправилното решение и уважаване в цялост на отрицателния иск на длъжника за отричане на установеното в изпълнителен титул парично вземане на взыскателя.

В отговора си по жалбата **въззиваемата страна АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ ЕАД**, чрез юрисконсулт оспорва оплакванията, като поддържа доводи за правилно установени факти на предприети от взыскателя, респ. неговия праводател, действия по прилагане на способи, както и извършени в полза на длъжника плащания чрез доброволно внасяне за сметка на длъжника на поредица от суми, предназначени за регулярно удовлетворяване на кредитора. Позовава се на съхранени, въпреки перемирането на принудително изпълнение, последици от тези факти, като възражения за прекъсване на давност, възобновена след отпадане на действие на спирането ѝ по време на изпълнителен процес, към момента на въвеждане на ново тълкуване на закона.

В писмено становище, пълномощникът на въззиваемия взыскател излага подробно доводи за съществуването на безспорно установен в заповедно производство дълг и прекъсване на давността по него с предприемането на принудително изпълнение през 2012г. и спирането ѝ до 26.06.2015г., евентуално прекъсването ѝ с поисканите на 19.06.2017г. запори и налагането им през септември 2019г., последвани и от други действия, насочени срещу имуществото на длъжника през юни 2019 и ноември 2021 и август 2022г., паралелно с постъпване на регулярни ежемесечни вноски в периода 10.05.2013г. – 08.06.2022г., които са удостоверени от съдебния изпълнител като погасявания на изпълняемото права и според взыскателя отразяват признание на дължимостта му, обявено и в изрично адресирано до цесионера искане за споразумение по този дълг. Моли въззивния съд да потвърди обжалваното решение, с което в съответствие с установената практика правилно и обосновано е признато периодично прекъсване на възобновена давност и е отхвърлена неоснователната претенция за отричане на придобитото с цесия изпълняемо право.

Насрещните страни са заявили и претенции за определяне на разноси за въззивна инстанция, като само въззиваемият е уточнил искане до размер на юрисконсултско възнаграждение, посочен в неоспорен списък по чл. 80 ГПК.

За да се произнесе по въззивната жалба, съдът съобразява следното:

Решението на първоинстанционния съд съдържа реквизитите по чл. 236 ГПК и е действително (по критериите, възприемани в мотивите към ТРОСГТК по т. д. № 1/2011 г. на ВКС). Произнасянето съответства на предявен отрицателен иск на длъжник, претендиращ за установяване на недължимост на сборен дълг, за който се провежда принудително изпълнение по и.д. №132/2012г. на ЧСИ с рег.№774 (съдебен район на действие Окръжен

съд Шумен).

Предпоставка за възникване на право за такова отрицателно установяване, предвидено в чл. 439 ГПК като специална искова защита за преодоляване на легитимация по издаден изпълнителен лист, е настъпването на нов факт, който да обоснове ново (непреклучирано в процеса по издаване на изпълнителното основание) възражение за погасяване на дълга, с което се очертава и нов спор за материалното право на кредитора. Ищецът е посочил погасяване на 18.07.2017г. с изтичане на 5 годишен давностен срок на признат като изпълняем дълг в заповед за изпълнение, издадена на 14.03.2012г. едновременно с изпълнителния лист по ч.гр.д. № 161/2012 на РС – Нови пазар. Тези твърдения съответстват на исканата защита по чл. 439 ГПК, тъй като възражението за изсрочване по давност на дълга се основава на нов правопогасяващ факт, настъпил след изтичане на срока за оспорване на притезанието в заповедното производство и не е преклучирано. Произнесеното съдебно решение по отрицателен установителен иск за олихвяема главница по банков кредит от 29 853.42лв, присъдена за събиране ведно със законна лихва от 13.03.2012г.е допустимо.

Съдът, след преценка на изложените в жалбата оплаквания, съобразно чл.269 от ГПК, приема за установено по същество следното от фактическа и правна страна:

Няма спор между страните по фактите относно пораждаването и удостоверяването на изпълняемото право в заповед за незабавно изпълнение, въз основа на която е издаден изпълнителен лист на 14.03.2012г., в полза на банка- кредитор „УниКредит Булбанк“АД връчен на длъжника К. А. ведно с покана за доброволно изпълнение на 18.05.2012г. (чрез неговия баща) и пропускането на срока за оспорване на изпълняемата лихвоносна главница с възражение срещу дълга по реда на чл. 415 или чл. 423 ГПК. Не се спори, че по издадения изпълнителен лист е било образувано и.д. №132/2012г. на ЧСИ с рег.№774 (съдебен район на действие Окръжен съд Шумен), което не е било приключено към момента на предявяване на иска.

Изрично са признати и фактите по уведомяване на ищеца А., като длъжник, за извършена цесия от 06.11.2017г. от вискателя в полза на въззвиваемия, който е упражнил правата си като частен правоприемник и е заместил банката в процесуалните й права на вискател с акт на съдебния изпълнител от 05.04.2018г. След изричното оттегляне на оспорването на автентичност на изявлението за упълномощаване на адв. Николов, е отпаднал и спора по валидността на отправеното на 07.11.2018г. от името на длъжника предложение за уреждане на отношения с цесионера чрез взаимни отстъпки (редукция на 30 % и разсрочване с приемливи по размер вноски).

За установяване на спорните факти по процесуални действия на първоначалния вискател и неговия правоприемник и удостоверените от съдебния изпълнител постъпления, отчетени като доброволни вноски за погасяване на задължението на длъжника, въззвиваемият ответник е представил в първата инстанция удостоверение, издадено от съдебния изпълнител, чиято вярност (за конкретно посочени обстоятелства) е била оспорена изрично от ищеца в първото по делото заседание. Доколкото обаче се касае за документ, чиято удостоверителна стойност се извлича от

документирани по съответен процесуален ред действия, оспорването на вторичния по своя характер документ няма самостоятелно значение и следва да се преценява като позоваване на несъответствие със съдържанието на първичните книжа, съхранявани от органа на принудителното изпълнение и формиращи изпълнителното дело.

Пълно копие от тези книжа е представено по делото и не е било оспорено, поради което въззивният съд установява фактите самостоятелно според наличните писмени изявления на страните и актовете на съдебния изпълнител.

Няма спор, че още с първоначалното сезиране на съдебния изпълнител, банката е поискала осребряване на имущество на длъжника М.: недвижим имот, даден като обезпечение по законна ипотека и покъщнина, нахояща се на адреса, който длъжника обитава, както и извършване на други изпълнителни действия, в резултат на поисканите от вискателя справки за други недвижности, МПС и доходи от труд, стопанска дейност, наеми. Наред с вписването на възбраната върху недвижимия имот на този длъжник на 20.07.12г(л.53 от ИД), съдебният изпълнител е наредил изпълнителни запови на банкови сметки на дружеството съдлъжник (л.42, 58- 61 от ИД), като третите задължени лица са потвърдили, че по тях няма наличности. След протоколиране на опис на недвижимите имоти на длъжника М. на **20.09.2012г.** по изпълнителното дело не е отразено друго принудително действие до **26.06.2015г.** , но междувременно от 14.05.13г. до 06.10.2016г, чрез стандартизиран щемпел върху изпълнителния лист са протоколирани изплащани суми на вискателя, които съответстват на общо 34 отделни преводи от сметка на съдебния изпълнител към банката-кредитор и съответно начислявани и събрани периодично за сметка на длъжника М. пропорционални такси по чл. 26 от Тарифата на ЧСИ (л.74 – л.207 от ИД). По делото няма данни за произхода на тези средства, но несъмнено, те са били налични в специалната сметка по чл. 24 ал.2 ЗЧСИ(чийто номер се различава от сметката за плащания на таксите в полза на самия ЧСИ, обявена в сметките за разноси) и насочването им към вискателя не е опровергано. Съдът съобразява, че освен с протокол по чл. 434 ал.2 ГПК, внасянето на суми било в брой, било с нареждане по специалната сметка, може да се удостоверява и със счетоводни документи (приходни ордери и банкови извлечения) и вписването им в регистъра по чл. 9 ал.4 от НАРЕДБА № 4 от 6.02.2006 г. за служебния архив на частните съдебни изпълнители. Без да са изследвани наличието или липсата на такива записи, сама по себе си липсата на други данни по изпълнителното дело не е достатъчна за да се признае за неверно удостовереното внасяне именно в полза на длъжника на сумите, които макар и с различна периодичност и размери са покривали около 230лв месечно. Напротив, при наличие на подготвено, но непродължено от вискателя принудително изпълнение върху ипотекирани имоти и липса на издирено имущество на другия солидарен длъжник, не може да има съмнение, че интерес от осуетяване на прилагане на вече подготвен ефективно способ има именно длъжника М. и предлаганото за негова сметка изпълнение е възприето и от вискателя като алтернатива на първоначално поисканата принуда.

В следващия период от 31.10.2016г. до 2.10.2017г(л. 208 – 254 от ИД) обслужващата съдебния изпълнител банка е променена, като по делото са

отразени платежни нареждания чрез интернет банкиране с вписан наредител Р. Х. Х. –И. и пояснение на основанието като вноски по изпълнително дело на длъжника К. М.. Тези постъпления са администрирани аналогично от съдебния изпълнител, който е нанесъл със щемпели още 11 суми, изплатени на вискателя и съответно е начислил и събрал от този длъжник пропорционални такси за платения му дълг.

Междувременно вискателят е поискал с молба от 19.06.2017г и съответно авансирал на 26.07.2017г и 20.09.2017г разноските за насочване на изпълнение върху вземания на солидарните длъжници от банкови сметки (л.234, 240, 241, 253), като след събиране на данните от регистъра на БНБ съдебния изпълнител е наложил запори по банкови сметки на този длъжник в различни банки със изпратените запорни съобщения от **25.09.2017г.** (л. 274, 276, 277) и съответно задължените лица са обявили след получаване на съобщенията в периода 28-29.09.2017 или липса на налични авоари (л.275, 292,288) или недостатъчна наличност(л.278, л. 294), като само от ОББ АД и ДСК АД са извършени и преводи на запорирани суми (л. 289 и 283,284,294 от ИД), които съответстват на удостовереното с щемпел на 05.10.2017г и 16.10.2017г. погасяване.

Паралелно с изпълнението по запорите са продължили и вноските, насочвани към сметката на ЧСИ от Р. Х. Х. –И.. Това лице е нареждало ежемесечно с изрично пояснение за плащане на задължението на К. М. суми от 250 лв. в периода 31.10.2017 - 27.03.2018 (л. 295, 306-322) до встъпването на цесионера в правата на вискателя с молба от 05.04.2018г. (л.326). Новият кредитор е поискал (л.342 от ИД) да се актуализира оценката, за да се проведе публична продажба на описания по-рано имот на длъжника, но не е авансирал разноски за това.

Към книгата, удостоверяващи частичното правоприемство, цесионерът АСВ ЕАД е посочил доказателства за съобщаването на прехвърлянето на длъжника, между които и адресирано до длъжника писмо. В обратната разписка за получаването му на 04.12.2017г., пощенски служител е удостоверил връчване на лице от домакинството, обитаващо адреса в с. С., като именно Р. Х. Х. – И. е обявила пред връчителя и родствена връзка (леля) и е приела от името на адресата К. М. съобщението.

Макар и година по-късно на 07.11.2018г.(след активизацията на вискателя) адвокатът на длъжника М. е адресирал до новия кредитор – цесионер предложение за уговаряне на приемливи по размер месечни вноски, с които да погасява прехвърленото вземане вместо да се провежда принудително изпълнение(л. 92 от делото на ШОС). Явно е, че към този момент уведомлението за цесията е било достигнало и лично до длъжника и той е потърсил съгласието на цесионера да съхрани установените до момента по делото с предходния кредитор отношения. До този момент вноските, извършвани от родственицата в полза на длъжника не са прекъсвали и постъпленията от по 250 лв. месечно са ежемесечно разпределяни в полза на новия вискателя и удостоверявани като плащания с щемпели върху изпълнителния титул от 03.05.2018г. до 28.12.2018г., след събиране на текущата пропорционална такса (л.353- 377, 380 – 388 от ИД). През следващия период 2019г. до последно удостоверено с щемпел плащане на 13.06.2022г. преди предявяване на иска, вноските, също с изрично посочено

основание на задължението на К. М., в същия ежемесечен размер от по 250 лв. вече са били насочвани от А. М. И. (л.389 -396, 511-514), от Р. И.(л.398-409, л.411-414, 432-435,454-457, 461-464, 467-474, 503-510, 515-518, 567-570, 577-588, 599-606) и от АЛ И РУЗ ООД (л.475-502, 519-566), в което същите лица(според служебна справка в ЕПЗЕУ) са съдружници, а длъжника е нает на работа по трудов договор (чл.429 от ИД).

Въпреки така периодично предлагано погасяване на задължението по изпълнителния лист, взыскателят е подновявал и своите молби към съдебния изпълнител, като извън актуализирани справки за имуществото на този длъжник, е искал осребряване на ипотекирания имот и насочване на изпълнение върху МПС и евентуално новоустановени банкови сметки на длъжника в молби от 12.11.2018г., 24.06.2019г. и 05.08.2019г.,30.11.2021г., 2.08.2022г, като разносните само за подготвителните действия са авансирани на 23.07.19г. и 17.08.2022г.(л.378, 410, л.436, 571,607 и 417от ИД). Няма данни за внесени разноси, поискани от ЧСИ с уведомления от 28.08.2019, 24.09.2019,09.12.2021 (л.458, 460 ,574).

При така установените по данни от изпълнителното дело обстоятелства и кореспондиращи им документи за изявления извън принудителното изпълнение, съдът намира, че спорните удостоверявания на наложените запори на 28.08.2017г и 29.09.2017г. съответстват на удостоверени от получателите на запорните съобщения дати на достигане на изпратени от съдебния изпълнител запорни съобщения, а изплатените на взыскателя суми съответстват на периодичните постъпления от вноски, направени в полза на длъжника за целия, указан период и затова истинността на оспорения документа не е опровергана.

Въззивният съд отчита тълкуването на чл. 450 ал. 3 вр. чл. 507 ГПК, дадено с т.5 от ТРОСГТК 3/2015 на ВКС, според което изпращането и получаването на запорното съобщение (а не изплащането или блокиране на евентуално заварена наличност на авоара) от трето задължено лице обхващат фактическия състав на изпълнително действие по налагане на запор и затова не намира каквото и да е предполагаемо несъответствие в удостоверените от съдебния изпълнител дати. Съответно на паричния характер на съдебно присъдено задължение не може да има каквото и да е съмнение, че личността на изпълнителя е без значение и затова такъв дълг може да бъде изпълнен и от различно от длъжника лице(чл.73 ЗЗД). Затова, въпреки ясно установената самоличност на други вносители на сумите, насочвани към специалната сметка на ЧСИ с недвусмислено указание за изпълнение на задължението на К. М., изводът за предлагане на доброволно изпълнение от името на длъжника е несъмнен. Дори и вносителите да не са били изрично овластени да погасяват дълга, това ще има значение само за вътрешните им отношения с мнимо представлявания длъжник при евентуални техни регресни претенции, но не и за удовлетворяването на взыскателя, което е било периодично отчитано като частично намаляване на правата му по изпълнителния титул. При това положение оплакванията по фактическата обосновка на изводите на съда, обосновани с удостоверението, издадено от съдебния изпълнител са неоснователни.

Въз основа на така установените факти въззивният съд намира за неоснователни и оплакванията по приложението на закона по следните

съображения:

На първо място, въззивният съд преценява, че началният момент на давностния срок за изпълнение на установено в неоспорена по исков ред заповед за изпълнение парично задължение по чл. 417 ГПК, не може да предшества пропускането на срока за подаване на възражение на длъжника по реда на чл. 414 ал.2 ГПК. Това е така, поради преклудиращото действие на стабилизирането на заповедта, възприето и в установената вече практика (Решение № 3 от 04.02.2022 г. по гр. д. № 1722/2021 г. на ВКС, ГК, IV г. о., Решение № 118 от 7.07.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4063/2021 г., III г. о., ГК) по прилагане на чл. 117 ал.2 ЗЗД, както когато вземането е определено по основание и размер с влязло в сила решение, така и когато е определено по основание и размер с неоспорена заповед за изпълнение. Когато заповедта за незабавно изпълнение, въз основа на която е издаден и изпълнителен лист, е влязла в сила поради неподадено възражение от длъжника, релевантните факти за заявеното с иска по чл. 439 от ГПК основание за несъществуване на правото на принудително изпълнение – изтекла погасителна давност, са само настъпилите след датата на влизане в сила на заповедта, от когато започва да тече нов общ петгодишен давностен срок. Тъй като двуседмичен срок за възражение винаги се отчита от връчване на поканата за доброволно изпълнение в хода на висящо принудително производство по незабавно изпълняем титул, за тези случаи са приложими нормите, уреждащи давностните срокове след началото на упражнена от вискателя принуда, а не правилата уреждащи прекъсване на давността относими към извънсъдебно признание на изискуемите задължения (чл. 116 б. а ЗЗД), респективно тяхното тълкуване (ТРОСГТК 4/2019г.).

Въззивният състав отчита и задължителните указания, дадени с ТРОСГТК 3/2020г. на ВКС за отчитане на действието на тълкувателните актове по време, съответно намира за приложимо тълкуването, установено в ППВС №3/1980г. за изпълнителните производства, образувани преди 26.06.2015г., когато е постановено ТРОСГТК № 2/2013г. Според така установения процесуален закон, давността е спряна за целия период на висящност на изпълнителния процес, а доколкото изтеклата преди предявяване на заявлението на кредитора давност е и прекъсната със стабилизирането на неоспореното изпълнително основание, новия пълен общ 5 годишен срок не може да започне да тече докато не се прекрати принудителното изпълнение.

В тази връзка оплакването на въззивника за неправилно отчетен момент на прекратяване по право на образуваното по изпълнителния лист изпълнително дело не е основателно. Вярно е, че евентуално необосновано бездействие на вискателя, продължило повече от 2 години би изключило съхраняване на компетентност на съдебния изпълнител в хипотезата на чл. 433 ал.1 т. 8 ГПК, като ангажира органа по принуда със задължение да констатира служебно перемпция, като край на процесуалното правоотношение по принудително изпълнение, настъпил по силата на закона. В конкретния случай обаче такова бездействие няма. Макар, първоначално подготвеното изпълнение върху обезпечението да е било фактически изоставено след описа му на 20.09.2012г., още преди да изтече една цяла година, вискателят е започнал да се ползва периодично от постъпления,

генерирани чрез „алтернативен“ способ за изпълнение, заместващ принудата.

Такава възможност (макар и при много по-стриктни условия) принципно законът предвижда в чл. 454 ГПК и затова не може да се обоснове убедително, че императивно правило изключва изпълнението да продължи по подобен начин и по общо съгласие на страните, включително и когато това съгласие е конклюдентно изявено с толериране на установено статукво. Периодичното предаване на пари за изплащане на изпълняем дълг може да се приравни и на предложено за изпълнение друго имущество на длъжника в замяна на започната принуда по чл. 443 ГПК, независимо, че вносителите са лица различни от длъжника, тъй като причините поради които те внасят суми са ирелевантни за съдебния изпълнител, съхраняващ постъпления за сметка на длъжника. Докато в полза на кредитора са изплащани чрез съдебния изпълнител, макар и ниски по размер, но регулярно внасяни суми, въздържането на вискателя от прилагане на други способи не може да се приравни на бездействие, индикиращо дезинтересиране от дълга. Затова въззивният съд не намира основание да прилага спрямо такъв вискател неблагоприятни последици и да го лишава от предимствата на вече упражнено право на принудително изпълнение. Изпълнителното производство не е било прекратено на друго основание и несъмнено е висящо към 26.06.2015г., когато е прието новото задължителното тълкуване с ТРОСГТК № 2/13г. на ВКС, респективно е отпаднало спирането на давността.

От този момент занапред следва да се отчита действието на съхранения до този момент пълен петгодишен остатък от давностния срок, започнал да тече въпреки висящото изпълнение. Според подробно разяснените в този акт нови положения, течащата в хода на висящ изпълнителен процес давност се прекъсва многократно с всяко поискано и приложено от съдебния изпълнител действие, съответно на прилагане на изпълнителен способ, а такива (извън продължаващото „заместващо“ принудата изпълнение чрез паричните вноски по сметката на съдебния изпълнител) са и изявите на възобновена активност за прилагане на допълнителна принуда. Така без съмнение давността е прекъсната с началното поискано ново налагане на запови, довършено до 28.08.2017г. От този момент до предявяване на иска на 14.06.2022г не са изтекли 5 години и тезата на длъжника, че давността е изтекла без прекъсване не може да се обоснове.

Дори да се игнорират като неефективни по-късно заявените през 2018г.-2022г. множеството искания за прилагане на способи, които не били довършени поради липса на авансиране разходи, те несъмнено индикират активност, а не дезинтересиране на вискателя, непрекъсната давност не би могла да изтече и в хода на исковия процес, тъй като докато съдът разглежда спор за дължимост на материалното право давността отново се спира(чл. 116 б. „ж“ ЗЗД).

Претенцията на ищеца за отричане на изсрочени по давност задължения е неоснователна. До същия извод е стигнал и първоинстанционния съд и затова обжалваното решение следва да се потвърди.

По разностите:

Поради съвпадащия резултат по същество определянето на разностите в първа инстанция не следва да се ревизира.

Въззивникът следва да понесе разноските по разглеждането на делото в настоящата инстанция. За разлика то разноските, които се обявяват в списъка като направени от страната, размерът на възнаграждението на юрисконсулта се определя от съда служебно по реда на чл. 78 ал. 8 ГПК. Настоящият казус не се отличава със значителна правна или фактическа сложност, същественият въпрос по делото е разрешен с поредица от тълкувателни актове, защитата в настоящата инстанция изцяло съвпада с тази, изложена в първата съдебна фаза поради което и за обема от правната помощ за действията по представителството на въззиваемата страна, изразило се в подаване на идентични по съдържание отговор по въззивната жалба и писмена защита без явяване пред съда съдът определя юрисконсулско възнаграждение в минималния размер, възлизащ на 150 лв, определен по чл.25 ал.2 вр. ал.1 от Наредба за заплащането на правната помощ, приложима според препращането към чл. 37 от ЗПП. Съответно само този размер следва да се възложи на страната, предявила неоснователната жалба.

Мотивиран от гореизложеното и на осн. чл. 271 ГПК, съставът на Варненски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №26/07.02.2023г. по електронно дело 20223600100378(ТД378/2022 г. по описа на ОС-Шумен), с което е била отхвърлена претенцията на К. А. М. срещу „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД за установяване по чл. 439 ГПК на недължимост поради погасяване по давност на изпълняем дълг, за които в полза на праводател на вискателя по ч.гр.д.161/2012г на НПРС е издаден изпълнителен лист и неоспорена заповед за изпълнение и се води принудително изпълнение по изп. дело № 132/2012 г. по описа на ЧСИ рег. № 774 на КЧСИ.

ОСЪЖДА К. А. М. с ЕГН ***** от с. С., обл. Ш. ул. Т. № Х да заплати на „Агенция за събиране на вземанията“ ЕАД, ЕИК 203670940, гр. София, бул. “Д-р Петър Дертлиев“№25, офис - сграда Лабиринт, ет. 2 сумата от 150 лв(сто и петдесет лева), представляваща разноски за въззивно производство, на осн. чл. 78 ал. 3 ГПК.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните, чрез пълномощниците адв. Р. и юрк. Илиева.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____